

‘Mijn baan sloot weinig aan bij mijn talenten en drijfveren’

‘**N**

Net als mijn vader Frits wilde ik mij inzetten voor een betere wereld. Daarom brak ik mijn studie aan de Technische Universiteit Delft af en meldde ik mij bij de Morele Herbewapening, een beweging die na de Tweede Wereldoorlog streefde naar verzoening. Voor deze organisatie reisde ik midden jaren vijftig als geluidsmen met een musicalgezelschap door Azië. Naar ons idee moest dit werelddeel zijn eigen koers varen; niet een links-communistische, niet een rechts-kapitalistische, maar een zelfstandige. Bij de voorstelling op de Filipijnen was een Japanse senator aanwezig die namens zijn land excuses aanbood voor de oorlogsmisdaden. Dat was nog nooit gebeurd.

Na twaalf jaar vrijwilligerswerk keerde ik terug naar Nederland en de vijftien jaar die volgden, werkte ik bij Philips Telecommunicatie. Daar was ik verantwoordelijk voor de commerciële afdeling en voor een wereldwijde omzet van f 280 mln. Maar mijn hart lag elders; ik

was meer geïnteresseerd in mensen en ideeën dan in telefooncentrales.

In het najaar van 1980 stuurde mijn broer Frits mij een artikel toe van de Amerikaanse auteur en personeelsfunctionaris Arthur F. Miller. “Is het niet merkwaardig”, schreef Miller, “dat mensen aan hun loopbaan beginnen, carrière maken en met pensioen gaan zonder dat ooit is onderzocht hoe hun talenten maximaal uit de verf kunnen komen?” Mijn kern werd geraakt, ik werd geconfronteerd met een concept waarmee ik mensen echt zou kunnen helpen. Per direct belde ik met de secretaresse van een collega in New York die het boek van Miller kocht en aan mij toestuurde.

In de kerstvakantie die volgde, heb ik de vragenlijst van Miller ingevuld. Ik moest een opsomming geven van de activiteiten die ik sinds mijn kindertijd met veel plezier had ondernomen. Zonder veel moeite kwam ik uit bij het bouwen van een hut op een uitkijktoren, het maken van legpuzzels, bij de brug die ik met groepje bij de padvindsters had gemaakt en bij mijn activiteiten voor de Morele Herbewapening.

Op mijn volgende dienstreis naar de Verenigde Staten in januari 1981 bracht ik een bezoek aan Miller. Hij vroeg mij tot in detail te vertellen over de activiteiten die ik had ingevuld op het vragenformulier. Zijn conclusie was dat ik het leuk vind om de wereld zo in te richten als ik denk dat die zou moeten zijn. Bij het bouwen van een brug of een hut is

Anton Philips (84)
oprichter stichting
Emergo, die adviseert
bij studie- en
beroepskeuze.

Kantelpunt

‘Kantelpunt’ is een rubriek
waarin mensen vertellen over
een belangrijk moment in
hun leven en loopbaan.

Interview: Frits Conijn
Fotografie: Mark Horn voor
Het Financieele Dagblad

dat uiterst concreet, bij het vinden van de juiste bestemming voor mensen heeft dat een ideëler karakter.

Die conclusie voelde als een doorbraak, eindelijk had ik weer een doel dat mij motiveerde. Ik ging naar de personeelsafdeling van Philips in Eindhoven omdat ik daar de methode van Miller graag wilde toepassen. Want als mensen een beroep kiezen dat aansluit bij hun drijfveren en talenten, zijn zij intrinsiek gemotiveerd en leveren zij betere prestaties.

Helaas kwam ik van een koude kermis thuis. Mijn gesprekspartner maakte mij duidelijk dat hij de directeur was van die afdeling en ik slechts een adjunct-directeur. “Wij zijn even oud”, zei hij. “Dat betekent dat jij hier nooit directeur wordt.” Je moet niet vergeten dat het bedrijf naar de beurs was gegaan, mijn vader zich als president-commissaris niet meer bemoeide met de dagelijkse gang van zaken en dat de naam Philips eerder een belemmering dan een aanbeveling was om door te dringen tot het hoogste niveau.

Toen mijn baas in Hilversum hoorde dat ik op de personeelsafdeling had gesolliciteerd, vroeg hij mij te blijven bij Telecommunicatie. Wel stelde hij mij in staat te experimenteren met de methode-Miller. In het jaar dat volgde, adviseerde ik achttien proefpersonen waarvan de helft bij Philips werkte.

Half jaren tachtig ben ik dan toch vertrokken bij Philips. Na een tussenstap

“

‘Helaas ben ik niet zo’n goede ondernemer. Als ik werkte aan een opdracht, vergat ik de acquisitie’

in Californië heb ik in 1987 Emergo opgericht, een bureau voor loopbaan-coaching. Helaas ben ik niet zo’n goede ondernemer; als ik met een opdracht bezig was, vergat ik de acquisitie van een nieuw project. Hoewel het bureau nooit een vetpot werd, hebben wij twintig jaar lang mensen geholpen bij het vinden van een passende baan.

Maar aangezien mensen eigenlijk al op een jongere leeftijd ondersteuning verdienen, heb ik in 2006 de stichting Emergo opgericht. Tot op de dag van vandaag stimuleert deze stichting scholieren en studenten om aan de hand van een zelfonderzoek hun talenten en drijfveren op het spoor te komen. Als zij die kennen, weten zij ook welke baan het beste past en welke opleiding zij moeten volgen. Op die manier mogen wij een bijdrage leveren aan hun geluk en aan een betere wereld. En daar is het mij uiteindelijk om te doen.’